

Prolog af Michael Svennevig til Asyl-galla mandag aften kl. 19.00
Prologen læses af skuespilleren Kirsten Olesen

MENS VI VENTER... P R O L O G

Der var engang et land. Det omsluttede mig og gav mig muligheder.
Alene navnet kunne åbne døre. Når jeg rejste i udlandet kunne jeg stolt berette, hvor jeg kom fra, for andre mennesker smilede, når jeg sagde det. Det virkede så enkelt, så selvfølgelig. Det gav mig styrke, og jeg følte mig heldig.
Men så skete der noget.
Måske var vi blevet for ligeglade og for slappe i al vores sorgløshed.
Vores vellevned havde måske gjort os uegnede til at håndtere tilværelsen. I hvert fald forsvandt åbenheden. Ikke kun åbenheden over for fremmede, men også over for hinanden. Vi ændrede os. Nogle vil måske sige, at verden ændrede sig.
Verden var ikke længere så enkel og ren, sagde man. **VI** var ikke længere så enkle og rene. Vi tabte overblikket. Kunne ikke rumme det hele. Vores verden var blevet så broget. Vi vendte os væk fra fællesskabet og fokuserede i stedet på os selv.

Det var i den periode at livsstilsmagasinerne og -programmerne havde deres storhedsperiode. Haven og boligen blev passet og plejet. Vi fik voksentid, værdikamp og kvalitetstid. Når noget knirkede, gik vi på kur eller i behandling. Tidligere havde vi bare snakket sammen om det, men det var jo også dengang, vi havde følt et større ansvar over for fællesskabet. For vi vidste, at fællesskabets styrke afhang af, hvad vi gav til det. Vi vidste, at det var vigtigt at være åbne. Åbne over for andre mennesker, andre kulturer – i det hele taget over for alle de forskelligheder som vi var omgivet af. Det var vores styrke og mulighed for at lære nyt. For at udvikle os...
Men vi havde glemt, at livet er en kamp. At vi skal stå fast og stå op for det vi tror på. Vi havde glemt, hvad det er, der får et samfund til at fungere.

Når mennesker er i nød, så åbner vi selvfølgelig døren. Og den skal helt op.
Ikke kun for at bruge sprækken i døren til at kigge ud. Åbn døren!
Hvis det er svært, så gør det langsomt – når bare den kommer op.
Husk på følelsen den allerførste gang døren åbnedes. Fx den første forelskelse. Følelsen af at blive æltet omkuld og mærke sig selv. Følelsen af at livet dundrer og regerer – og er i os. Vi er stærke kraftfulde mennesker, der tør og vil. Det skal vi huske. Vi kan jo godt. Vi skal vove mødet med verden og med hinanden – og med vores irakiske gæster i aften. Gå hen til dem - snak med dem. Inviter dem hjem, lær hinanden at kende. Vi bliver så rige af det.

Michael Svennevig

(forfatter/dramatiker og medinitiativtager til Festival-aktionen MENS VI
VENTER...)